

Zlati rjavec, svetlo rjav z močnim svitom. Žinje so istotako črne.

Višnjevi ali črešnjevi rjavec je nekaj svetlejši, kakor črni rjavec, okoli usten, po stranéh in znotranjem delu stegen je rdečkast. Žinje so črne.

(Dalje prih.)

Franjo Robič, vrli gospodar in modri župan v Lembahu.

Malo uro nad Mariborom stoji snažna ves Lembah poleg Koroške železnice s postajo enakega imena. Ta ves slovi zavoljo svoje rodoljubnosti in zaradi poštenega značaja prebivalcev daleko okrog. Mariboržani kaj radi zahajajo tjekaj v gostilnico g. Franje Robiča, ter najdejo tamkaj dobro postrežbo in nepokvarjeno „pekarsko kapljico“. Posebno ob poletnem času je v Lembahu prijetno, kajti vsa vas je z sadunosnim drevjem obsajena, podobna lepemu vrtu; letos so ta drevesa obložena s sadjem, da se vse šibi.

Kaj prijetno je tukaj prebivati med mirnimi, marljivimi in prijaznimi vaščani, katerih uzor je bil njih bivši župan g. Franjo Robič. Mnoga leta je g. Robič županoval, varno in modro vodil svojo občino, zato pa je bitka žalost zadela vsakega, ko je slišal, da je njihov občeljubljeni župan po zelo kratki bolezni umrl. Preteklo nedeljo se je še zdrav ostal in začel napravljati k božji službi in sedaj ga obide slabost; želi še imeti duhovnika, po katerega tudi hitro pošljejo in ko sliši, da imajo ravno sedaj procesijo z inicijami in da bodo potem hitro prišli, odgovori: „Ko bode procesija minola, bo tudi mene konec“. G. provizor po božji službi prihitijo, ter zamorejo, ko je sicer še pri dobri zavesti, holeniku dati zakrament svetega poslednjega olja, na to pa mirno v Gospodu zaspi.

Pokojni, dasiravno 79 let star, se je vedno prav dobro počutil in je bil eden dan poprej še v Mariboru prav veselega srca, zato pa je njegova nagla smrt vse iznenadila, toda njega je vendar pripravljenega našla, ker je bil bogoljuben, zvest katoličan. On je vse svoje dolžnosti na tenko spolnjeval, zato pa je bil tudi vedno na smrt pripravljen. Njemu veljajo besede sv. pisma: „Starost je častitljiva krona; po poti čednosti se zadobi“.

Kako priljubljen je rajni bil, to je pokazal veličasten sprevoz na veliko gospojnico. Od vseh krajev se je sešlo obilno ljudstvo, rajnemu zadnjo čast skazat, kakor je bil zaslužil. Sprevoz so vodili preč. g. kanonik L. Herg, bivši župnik v Lembahu, prijatelj pokojnika, v družbi petero duhovnikov in domačega bogoslovca. Gospodje učitelji so na domu in na pokopališču zapeli lepo nagrobnico. Med molitvijo in pobožnim petjem se je sprevoz počasoma premikal do pokopališča, kjer so g. kanonik v kratkih

besedah omenili obilne zasluge pokojnika. ter ga priporočili v blagi spomin prijateljev in znancev, ter sklenili z besedami sv. pisma: „Pravični bodo vekomaj živeli in pri Gospodu je njih plačilo“.

Pokojnik je bil vedno ud družbe sv. Mohorja in naročnik „Slov. Gosp.“, katerega je navadno na večer domačim glasno čital, in dasiravno ni imel priložnosti se v mladosti slovenščine učiti, se je je vendar na stare dni do dobra privadil. Ob času volitev za deželni in državni zbor je trdno stal na strani rodoljubni ter se ni bal zabavljanja bližnjih Mariboržanov. Pokojnik kot župan in odlična oseba v občini je bil navadno volilni mož, ter je oddal vedno svoj glas konservativnemu kandidatu. Prigodilo se je pa, da so občani se med seboj pogovorili, da bodo takega volilnega moža izbrali, katerega Mariboržani ne poznajo, da bo imel mir pred nadležnimi agitatorji, to je tudi pokojniku bilo všeč. In ko g. Robič v Maribor pride, se mu čudijo, kako je to, da on ni volilni mož, se njim odreže: „Zato nisem, ker nisem dobil nobenega glasa“. Sicer pa je pokojni tudi znal nasprotnikom dobro posvetiti, ako so se v pričo njega predrznili zoper Slovence zabavljati. Pokojnik je bil res zasloba konservativne stranke v Lembahu, po njegovem nasvetu so se vsi občani ravnali. Bog mu daj dobrega naslednika!

Podlaga in izvir njegovega izglednega obnašanja in pravičnega življenja, je pa bila njegova živa, prepričana vera in pobožnost. On ni nikoli pri božji službi in očitnih procesijah manjkal, sv. zakramente je v domači cerkvi z vso pobožnostjo sprejemal, ter tudi skrbel za lepi krščanski red doma in v občini. Velika dobrota je bila njegova gostilnica za ves kraj, kajti nikoli ni trpel kaj nerodnega, ter je na večer gotovo pred deseto uro svojo gostilnico zaprl. Ako se je prigodilo, da je kateri gost hotel dalje časa posedeti, tedaj se je k počitku podal, in če je gost še črez čas ostal in hotel pijače imeti, je natakarica prijazno odvrnila: „Oče so spat odšli in so ključ od kleti seboj vzeli, zato pa vam ne morem ustreči“. Vsakdo je to dobro vedel, zato pa se je o pravem času domu podal in bilo je vsem vstreženo. Sicer pa je bil pokojnik prav prijazen in postrežljiv, vedel je vsakemu nagoditi, pa tudi vedno je bil pripravljen vsakemu, ki ga je za svet vprašal, prav svetovati. Zavoljo njegove modre previdnosti in razumne prevdarnosti, so ga obče imenovali „modri Robič“. To ime si je tudi po pravici zaslužil.

Kot dober oče, skrben in umen gospodar je lepo skrbel za svoje otroke in družino. Njegovo polje in vinogradi so bili vedno dobro obdelani, zato pa je tudi Gospod blagoslovil delo pridnih rok. S svojo marljivostjo in umnim